Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
YVES BOT
prednesené 23. februára 2016 [1]

Vec C-117/15

Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH
proti
Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA)

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Landgericht Köln (Krajinský súd Kolín nad Rýnom, Nemecko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Autorské práva a s nimi súvisiace práva v informačnej spoločnosti — Pôsobnosť smerníc 2001/29/ES a 2006/115/ES — Výklad pojmu ‚verejný prenos' — Šírenie televízneho vysielania v priestoroch rehabilitačného centra"

1. Landgericht Köln (Krajinský súd Kolín nad Rýnom) sa svojimi prejudiciálnymi otázkami snaží zistiť, či situácia, o akú ide vo veci samej, v ktorej prevádzkovateľ rehabilitačného centra inštaluje vo svojich priestoroch televízne prijímače, do ktorých šíri televízny signál, a tak sprístupňuje svojim pacientom televízne vysielanie, predstavuje „verejný prenos" v zmysle článku 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti [2] a článku 8 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva [3] a či sa má pojem „verejný prenos" tak, ako je upravený týmito dvomi ustanoveniami, vykladať jednotne.

2. Tieto otázky sú predložené Súdnemu dvoru v rámci sporu medzi spoločnosťou Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH (ďalej len „Reha Training"), ktorá prevádzkuje rehabilitačné centrum, a organizáciou Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte (ďalej len „GEMA"), ktorá je poverená kolektívnou správou autorských práv v oblasti hudby v Nemecku, vo veci odmietnutia platiť autorské odmeny a odmeny plynúce z práv súvisiacich s autorskými právami za sprístupnenie chránených diel v priestoroch Reha Training.

3. Súdny dvor bol už mnohokrát požiadaný o výkladu pojmu „verejný prenos", pojmu, ktorý vykladá extenzívne. Na účely tohto výkladu Súdny dvor vyvodil štyri kritériá posúdenia, a to existenciu „prenosu", v ktorom je nezastupiteľná úloha používateľa, „verejný" prenos chráneného diela, „novú" povahu verejnosti a „ziskovú" povahu prenosu.

4. Táto vec poskytuje Súdnemu dvoru možnosť pripomenúť a vyjasniť svoju judikatúru v tejto oblasti.

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Ú. v. ES L 167, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230.

3 — Ú. v. EÚ L 376, s. 28.

5. V týchto návrhoch najskôr vysvetlím dôvody, prečo sa domnievam, že pojem „verejný prenos“ musí byť definovaný z hľadiska tých istých kritérií, či už ho upravuje článok 3 ods. 1 smernice 2001/29, alebo článok 8 ods. 2 smernice 2006/115.

6. Ďalej uvediem, prečo sa môže v situácii, o akú ide vo veci samej, uplatniť článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 aj článok 8 ods. 2 smernice 2006/115.

7. Napokon uvediem dôvody, prečo sa podľa môjho názoru článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 a článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 musia vykladať v tom zmysle, že situácia, o akú ide vo veci samej, v ktorej prevádzkovateľ rehabilitačného centra inštaluje vo svojich priestoroch televízne prijímače, do ktorých šíri televízny signál, a tak sprístupňuje svojim pacientom televízne vysielanie, predstavuje „verejný prenos“.

I – **Právny rámec**

A – *Právo Únie*

1. Smernica 2001/29

8. Odôvodnenia 9, 20 a 23 smernice 2001/29 znejú:

„(9) Akákoľvek harmonizácia autorských práv a s nimi súvisiacich práv musí byť založená na vysokej úrovni ochrany, pretože tieto práva sú podstatou pre duševnú tvorbu. Ich ochrana pomáha zaistiť udržiavanie a rozvoj tvorivosti v záujme autorov, interpretov, producentov, spotrebiteľov, kultúry, priemyslu a verejnosti ako celku. Duševné vlastníctvo sa preto považuje za integrálnu súčasť vlastníctva.

…

(20) Táto smernica je založená na princípoch a pravidlách, ktoré už boli ustanovené smernicami platnými v tejto oblasti v súčasnosti, najmä [smernicou Rady 92/100/EHS z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva[4], zmenenou a doplnenou smernicou Rady č. 93/98/EHS z 29. októbra 1993[5]] a tieto princípy a pravidlá ďalej rozvíja a posúva ich do kontextu informačnej spoločnosti. Ustanovenia tejto smernice platia bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia vyššie uvedených smerníc, pokiaľ nie je v tejto smernici upravené inak.

…

(23) Táto smernica ďalej harmonizuje práva autorov na verejný prenos. Pod týmto právom sa v širokom zmysle slova chápe každý verejný prenos pre verejnosť, ktorá nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká. Toto právo zahŕňa všetky transmisie a retransmisie diel smerom k verejnosti drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane vysielania. Toto právo nezahŕňa žiadne iné činnosti.“

4 — Ú. v. ES L 346, s. 61; Mim. vyd. 17/001, s. 120.

5 — Ú. v. ES L 290, s. 9; Mim. vyd. 17/001, s. 141, ďalej len „smernica 92/100“.

9. Článok 3 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„Členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.“

10. Článok 12 ods. 2 uvedenej smernice znie:

„Ochrana práv súvisiacich s autorským právom podľa tejto smernice zostáva nezmenená a žiadnym spôsobom neovplyvní ochranu autorského práva.“

2. Smernica 2006/115

11. V odôvodnení 3 smernice 2006/115 sa uvádza:

„Primeraná ochrana autorských diel a predmetov chránených súvisiacimi právami prostredníctvom práv na nájom a vypožičiavanie, ako aj ochrana predmetov chránených súvisiacimi právami prostredníctvom práva na záznam, práva na rozširovanie rozmnožení, práva na vysielanie a sprístupňovanie verejnosti (verejné šírenie) môže mať základný význam pre hospodársky a kultúrny rozvoj Spoločenstva.“

12. Článok 8 ods. 2 tejto smernice stanovuje:

„Členské štáty ustanovia právo na zabezpečenie platby jedinej primeranej odmeny zo strany používateľa, ak je použitý zvukový záznam vydaný na obchodné účely alebo rozmnoženiny takéhoto zvukového záznamu k bezdrôtovému vysielaniu alebo akémukoľvek inému verejnému šíreniu, a na zabezpečenie toho, aby sa táto odmena rozdelila medzi príslušných výkonných umelcov a výrobcov zvukových záznamov. Členské štáty môžu, ak nie je dohoda medzi výkonnými umelcami a výrobcami zvukových záznamov, ustanoviť podmienky, za ktorých sa táto odmena medzi nimi delí.“

13. Smernica 2006/115 kodifikovala a zrušila smernicu 92/100 o nájomnom práve a výpožičnom práve. Články 8 oboch týchto smerníc sú rovnaké.

B – *Nemecké právo*

14. § 15 ods. 2 zákona o autorských právach a s nimi súvisiacich právach [Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (Urheberrechtgesetz)] z 9. septembra 1965[6] v znení uplatniteľnom v čase skutkových okolností vo veci samej uvádza:

„Autor má… výhradné právo sprístupniť svoje dielo verejnosti v nehmotnej forme (právo na verejný prenos). Právo na verejný prenos zahŕňa predovšetkým:

1. právo na prezentáciu, predvádzanie a prenos (§ 19);

2. právo na sprístupňovanie verejnosti (§ 19a);

3. právo na vysielanie (§ 20);

4. právo na prenos prostredníctvom vizuálnych alebo zvukových nosičov (§ 21);

6 — BGBl. 1965 I, s. 1273.

5. právo na prenos rozhlasového vysielania a jeho sprístupňovanie verejnosti (§ 22).“

15. § 15 ods. 3 tohto zákona znie:

„O verejný prenos ide vtedy, ak je určený mnohopočetnej verejnosti. Súčasťou verejnosti je akákoľvek osoba, ktorú nespájajú osobné vzťahy s osobou, ktorá dielo zhodnocuje, alebo s inými osobami, ktoré dielo prijímajú alebo k nemu majú prístup v nehmotnej forme.“

II – **Skutkové okolnosti sporu vo veci samej a prejudiciálne otázky**

16. Rehabilitačné centrum, ktoré prevádzkuje spoločnosť Reha Training, poskytuje vo svojich priestoroch pooperačnú starostlivosť obetiam nehôd s cieľom umožniť ich rehabilitáciu.

17. Tieto priestory zahŕňajú dve čakárne a cvičebnú miestnosť, v ktorých Reha Training v období od júna 2012 do júna 2013 šírila televízne vysielanie prostredníctvom tu nainštalovaných televíznych prijímačov. Toto vysielanie mohli teda sledovať osoby, ktoré sa v rehabilitačnom centre zdržiavali na účely svojej liečby.

18. Reha Training nikdy nepožiadala GEMA o povolenie na šírenie vysielania. GEMA sa domnieva, že takéto vysielanie predstavuje verejný prenos diel patriacich do repertoáru, ktorý spravuje. Z tohto dôvodu podala návrh na zaplatenie náhrady škody za obdobie od júna 2012 do júna 2013 v sume vypočítanej na základe platných taríf.

19. Amtsgericht Köln (Obvodný súd Kolín nad Rýnom) tejto žalobe vyhovel. Spoločnosť Reha Training podala odvolanie proti rozsudku vydanému v prvostupňovom konaní pred Landgericht Köln (Krajinský súd Kolín nad Rýnom).

20. Vnútroštátny súd sa na základe kritérií uplatňovaných judikatúrou Súdneho dvora v rámci smernice 2001/29 domnieva, že vo veci samej ide o verejný prenos. Okrem toho tento súd vychádza z predpokladu, že rovnaké kritériá sa uplatňujú aj na určenie, či ide o „verejný prenos“ v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115. Uvedený súd sa však domnieva, že v dôsledku rozsudku SCF (C-135/10, EU:C:2012:140) nemôže rozhodnúť v tomto zmysle.

21. V tomto rozsudku sa totiž Súdny dvor domnieval, že pacienti zubnej ambulancie nie sú „osobami vo všeobecnosti“. V prejednávanej veci vzhľadom na to, že iné osoby ako pacienti Reha Training v zásade nemajú prístup k liečbe poskytovanej týmto centrom, títo pacienti nemôžu byť „osobami vo všeobecnosti“, ale sú „súkromnou skupinou“.

22. Súdny dvor sa v uvedenom rozsudku tiež domnieval, že pacientov zubnej ambulancie tvorí malý, ba dokonca bezvýznamný počet osôb, keďže kategória osôb nachádzajúcich sa súčasne v tejto ambulancii je vo všeobecnosti veľmi obmedzená. Kategória osôb, ktorú tvoria pacienti Reha Training, sa však tiež javí ako obmedzená.

23. Navyše Súdny dvor vo svojom rozsudku SCF (C-135/10, EU:C:2012:140) rozhodol, že obvyklí pacienti zubnej ambulancie nie sú pripravení počúvať hudbu, keďže ju počúvajú náhodou a nezávisle od svojej vôle. Aj v prejednávanej veci však pacienti Reha Training, ktorí sa nachádzajú v čakárňach a cvičebnej miestnosti, prijímajú televízne vysielanie nezávisle od svojej vôle a rozhodnutia.

24. Za týchto podmienok Landgericht Köln (Krajinský súd Kolín nad Rýnom) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa otázka, či ide o ‚verejný prenos‘ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a/alebo v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115, posudzovať podľa tých istých kritérií, konkrétne, že

— používateľ, plne si vedomý následkov svojho konania, konal s úmyslom poskytnúť tretím osobám prístup k chráneným dielam, ktorý by tieto osoby bez jeho konania nemali,

— ‚verejnosť" predstavuje neurčitý počet potenciálnych prijímateľov plnenia a musí pozostávať z významného počtu osôb, pričom neurčitosť je splnená, ak ide o ‚osoby vo všeobecnosti', teda nie o osoby patriace do súkromnej skupiny, a za ‚významný počet osôb' sa považuje počet, ktorý musí prevyšovať určitú minimálnu hranicu, a teda príliš malý alebo úplne bezvýznamný počet dotknutých osôb uvedené kritérium nespĺňa, pričom v tejto súvislosti je rozhodujúce nielen to, koľko osôb má súčasne prístup k tomu istému dielu, ale aj to, koľko z nich má postupne prístup k dielu,

— ide o nové publikum, ktorému sa dielo šíri, a teda o publikum, ktoré autor diela pri udelení súhlasu s použitím diela v rámci verejného prenosu nezohľadnil, okrem prípadu, že následný prenos sa vykonáva po konkrétnom technickom procese, ktorý sa od pôvodného prenosu odlišuje, a

— nie je zanedbateľné, či dotknuté konanie má ziskovú povahu, publikum je pripravené prenos prijímať, a nie iba ho náhodou ‚zachytiť', pričom však uvedené nie je povinnou požiadavkou pre verejný prenos?

2. Má sa v prípadoch, akým je prípad vo veci samej, v ktorých prevádzkovateľ rehabilitačného centra vo svojich priestoroch inštaluje televízne prijímače, do ktorých šíri televízny signál, a tak sprístupňuje svojim pacientom televízne vysielanie, otázka, či ide o verejný prenos, posudzovať podľa pojmu ‚verejný prenos' v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 alebo v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115, ak sprístupneným televíznym vysielaním sú dotknuté autorské práva a s nimi súvisiace práva veľkého počtu zúčastnených, predovšetkým skladateľov, textárov a hudobných vydavateľstiev, ale aj výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a autorov hovorených diel, ako aj ich vydavateľov?

3. Ide v prípadoch, akým je prípad vo veci samej, v ktorých prevádzkovateľ rehabilitačného centra vo svojich priestoroch inštaluje televízne prijímače, do ktorých šíri televízny signál, a tak sprístupňuje svojim pacientom televízne vysielanie, o ‚verejný prenos' v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a/alebo v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115?

4. Ak v prípade, akým je prípad vo veci samej, ide o verejný prenos, potvrdí Súdny dvor svoju judikatúru, v zmysle ktorej v prípade vysielania chránených zvukových záznamov v rámci rozhlasového vysielania pre pacientov v zubnej ambulancii (pozri rozsudok SCF, C-135/10, EU:C:2012:140) alebo v obdobných zariadeniach nejde o verejný prenos?"

III – **Moja analýza**

A – *Sú kritériá posúdenia pojmu „verejný prenos" upraveného v článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 rovnaké?*

25. Vnútroštátny súd sa prvou časťou svojej prvej otázky v podstate pýta Súdneho dvora, či sa má pojem „verejný prenos" upravený v článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 vykladať z hľadiska tých istých kritérií posúdenia.

26. V súvislosti s jednotným výkladom pojmu „verejný prenos“ Súdny dvor už rozhodol, že pokiaľ ide o článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 a článok 8 ods. 2 smernice 2006/115, tento pojem je v nich použitý v súvislostiach, ktoré nie sú identické, a týka sa síce podobných, ale predsa len čiastočne odlišných cieľov.[7] Tieto dve ustanovenia totiž priznávajú svojim adresátom práva odlišnej povahy.

27. Článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 tak priznáva autorom právo preventívnej povahy, ktoré im umožňuje postaviť sa medzi prípadných používateľov ich diela a verejný prenos, ktorý títo používatelia zamýšľajú uskutočniť, a na tento účel zakázať taký verejný prenos. Článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 zas priznáva výkonným umelcom a výrobcom zvukových záznamov právo kompenzačnej povahy, ktoré nie je možné uplatniť skôr, než sa zvukový záznam vydaný na obchodné účely alebo rozmnoženina tohto zvukového záznamu použijú alebo sa už použili na verejný prenos zo strany používateľa.[8]

28. Podľa Súdneho dvora článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 zahŕňa individuálne posúdenie pojmu „verejný prenos“.[9] Navyše právo upravené v tomto ustanovení má predovšetkým hospodársku povahu.[10]

29. Na účely posúdenia toho, či používateľ uskutočňuje verejný prenos, musí vnútroštátny súd vykonať celkové posúdenie situácie so zohľadnením viacerých dodatočných kritérií, ktoré nie sú samostatné a sú navzájom závislé. Tieto kritériá, ktorých intenzita môže byť premenlivá v závislosti od konkrétnej situácie, sa musia uplatňovať tak jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti.[11]

30. Skutočnosť, že pojem „verejný prenos“ je použitý v rozdielnych kontextoch a sleduje odlišné ciele podľa toho, či je upravený v článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, alebo v článku 8 ods. 2 smernice 2006/115, však podľa mňa nie je dostatočným dôvodom na použitie odlišných kritérií posúdenia.

31. Ako už totiž Súdny dvor zdôraznil, smernica 2001/29 sa zakladá na zásadách a pravidlách už stanovených smernicami platnými v oblasti duševného vlastníctva, ako je smernica 92/100, ktorá bola kodifikovaná smernicou 2006/115.[12]

32. Na účely dodržania požiadaviek jednotnosti a vnútorného súladu právneho poriadku Únie je však dôležité, aby mali pojmy používané všetkými týmito smernicami ten istý význam, pokiaľ normotvorca Únie nevyjadril v presnom legislatívnom kontexte odlišnú vôľu.[13]

33. Súdny dvor navyše použil na účely výkladu článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 kritériá, ktoré vyvodil vo svojej judikatúre týkajúcej sa výkladu článku 3 ods. 1 smernice 2001/29.[14]

34. Ako napokon GEMA správne uvádza, rozdielna povaha práv chránených v rámci smerníc 2001/29 a 2006/115 nemôže zatieniť skutočnosť, že spúšťačom týchto práv je ten istý faktor, a to verejný prenos chránených diel.[15]

35. Domnievam sa, že pojem „verejný prenos“ tak, ako je upravený v článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a článku 8 ods. 2 smernice 2006/115, sa teda musí vykladať z hľadiska tých istých kritérií posúdenia.

7 — Rozsudok SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, bod 74).

8 — Rozsudok SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, bod 75).

9 — Rozsudok SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, bod 76).

10 — Rozsudok SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, bod 77).

11 — Rozsudok SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, bod 79).

12 — Pozri najmä rozsudok Football Association Premier League a i. (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 187 a citovanú judikatúru).

13 — Pozri najmä rozsudok Football Association Premier League a i. (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 188).

14 — Pozri rozsudky SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, body 81 až 92) a Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, body 31 až 38).

15 — Pozri bod 19 pripomienok GEMA.

B – *O uplatnení článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 v spojení s článkom 8 ods. 2 smernice 2006/115*

36. Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd pýta Súdneho dvora, či sa má v prejednávanej veci pojem „verejný prenos“ posudzovať s ohľadom na článok 3 ods. 1 smernice 2001/29, alebo s ohľadom na článok 8 ods. 2 smernice 2006/115.

37. Ako som už predtým uviedol, režimy ochrany zavedené smernicami 2001/29 a 2006/115 sa bezpochyby líšia svojimi cieľmi a adresátmi.

38. Vzhľadom na to z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že v prejednávanej veci ide nielen o autorské práva zaručené článkom 3 ods. 1 smernice 2001/29, ale aj o práva výkonných umelcov a výrobcov zvukových záznamov zaručené článkom 8 ods. 2 smernice 2006/115.

39. Súdny dvor navyše rozhodol, že ustanovenia smernice 2001/29 sa musia uplatňovať bez toho, aby tým boli dotknuté ustanovenia smernice 92/100 (kodifikovanej smernicou 2006/115), pokiaľ smernica 2001/29 nestanovuje inak. [16]

40. Vzhľadom na predchádzajúce skutočnosti sa domnievam, že v situácii, o akú ide vo veci samej, je možné uplatniť tak článok 3 ods. 1 smernice 2001/29, ako aj článok 8 ods. 2 smernice 2006/115.

C – *O identifikovaní kritérií posúdenia pojmu „verejný prenos“ a ich overení v prejednávanej veci*

41. Druhou časťou svojej prvej otázky, ako aj svojou treťou a štvrtou otázkou, ktorými sa podľa môjho názoru treba zaoberať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta Súdneho dvora, či sa článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 a článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 musia vykladať v tom zmysle, že situácia, o akú ide vo veci samej, v ktorej prevádzkovateľ rehabilitačného centra inštaluje vo svojich priestoroch televízne prijímače, do ktorých šíri televízny signál, a tak sprístupňuje svojim pacientom televízne vysielanie, predstavuje „verejný prenos“.

42. Otázka výkladu pojmu „verejný prenos“ viedla k vzniku významného sporu.

43. V záujme dodržiavania požiadavky jednotného výkladu práva Únie a zásady rovnosti sa znenie ustanovenia práva Únie, ktoré neobsahuje žiaden výslovný odkaz na právo členských štátov na účely vymedzenia jeho zmyslu a významu, musí vykladať samostatným a jednotným spôsobom v celej Európskej únii. [17]

44. Súdny dvor tak v rozsiahlej ustálenej judikatúre zaujal priaznivý postoj k extenzívnemu výkladu pojmu „verejný prenos“. Na účely preukázania existencie verejného prenosu vyvodil štyri kritériá posúdenia, a to existenciu „prenosu“, v ktorom je nezastupiteľná úloha používateľa, „verejný“ prenos chráneného diela, „novú“ povahu tejto verejnosti a „ziskovú“ povahu prenosu.

45. Predovšetkým pojem „verejný prenos“ zahŕňa dva kumulatívne prvky, a to samotný „prenos“ diela a jeho „verejný“ prenos. [18] Vzhľadom na kumulatívnu povahu týchto dvoch kritérií nejde o verejný prenos, pokiaľ nie je splnená jedna z týchto podmienok.

16 — Pozri najmä rozsudok Luksan (C-277/10, EU:C:2012:65, bod 43 a citovanú judikatúru).

17 — Pozri najmä rozsudok SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, bod 31 a citovanú judikatúru).

18 — Pozri najmä rozsudok SBS Belgium (C-325/14, EU:C:2015:764, bod 15 a citovanú judikatúru).

46. Pokiaľ ide o samotný „prenos“, je potrebné zdôrazniť nezastupiteľnú úlohu používateľa, ktorý musí konať vedome. O výkon prenosu ide vtedy, keď používateľ s plným vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim klientom prístup k chránenému dielu.[19] Súdny dvor v tejto súvislosti spresnil, že je potrebné, aby takýto úkon nepredstavoval iba technický prostriedok smerujúci k zabezpečeniu alebo zlepšeniu príjmu pôvodného programu v oblasti pokrytia signálom, ale bol činom, bez ktorého by títo klienti nemohli užívať vysielané diela, hoci sa nachádzajú v uvedenej oblasti.[20]

47. Ďalej pojem „prenos“ treba chápať v širšom zmysle ako akýkoľvek prenos chráneného diela bez ohľadu na použitý technický prostriedok alebo technický postup.[21]

48. Okrem toho Súdny dvor už rozhodol, že prevádzkovateľ pohostinstva, hotela alebo kúpeľného zariadenia, ktorý svojim klientom vedome sprostredkováva chránené diela prostredníctvom vedomého sprístupnenia signálu pomocou televíznych alebo rozhlasových prijímačov inštalovaných vo svojom zariadení, vykonáva prenos.[22]

49. Ako Landgericht Köln (Krajinský súd Kolín nad Rýnom) spomenul vo svojom rozhodnutí, Reha Training nainštalovala v dvoch čakárňach a cvičebnej miestnosti rehabilitačného centra, ktoré prevádzkuje, televízne prijímače, do ktorých vedome vysielala signál, čím svojim pacientom sprístupnila televízne vysielanie.

50. V súlade s vyššie uvedenou judikatúrou Súdneho dvora tak podľa mňa niet pochýb, že Reha Training s plným vedomím dôsledkov svojho konania sprístupnila chránené diela verejnosti tvorenej jej pacientmi, čím vykonala samotný „prenos“.

51. Pokiaľ ide o kritérium týkajúce sa „verejného“ prenosu, ako „verejnosť“ treba kvalifikovať neurčitý počet potenciálnych adresátov, ktorý zahŕňa dosť významný počet osôb.[23]

52. Súdny dvor spresnil, že treba vziať do úvahy kumulatívny účinok, ktorý vyplýva zo sprístupňovania diel potenciálnym adresátom. Je tak dôležité vedieť, nielen koľko osôb má prístup súčasne k tomu istému dielu, ale aj koľko osôb má k nemu prístup postupne.[24]

53. Okrem toho prenos musí byť šírený pre verejnosť, ktorá nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká, čo vylučuje priame predvádzanie a predvedenie chráneného diela.[25]

54. Vnútroštátny súd vyjadril pochybnosti týkajúce sa možnosti kvalifikovať pacientov rehabilitačného centra, aké prevádzkuje Reha Training, ako „verejnosť“. Tieto pochybnosti vychádzajú z rozsudku SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), v ktorom Súdny dvor rozhodol, že klientela zubného lekára, ktorej zloženie je vo veľkej miere stále, predstavuje určitú skupinu potenciálnych adresátov, pričom počet týchto osôb, ktoré majú súčasne prístup k tomu istému dielu, je malý.[26]

19 — Pozri najmä rozsudok OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, bod 32 a citovanú judikatúru).

20 — Pozri najmä rozsudok Football Association Premier League a i. (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, body 194 a 195, ako aj citovanú judikatúru). Pozri tiež rozsudky SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, bod 82) a Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, bod 31).

21 — Pozri najmä rozsudok OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, bod 25 a citovanú judikatúru).

22 — Pozri rozsudky Football Association Premier League a i. (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 196), Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, bod 40) a OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, bod 26).

23 — Pozri najmä rozsudok OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, bod 27 a citovanú judikatúru).

24 — Pozri najmä rozsudok OSA (C-351/12, EU:C:2014:110, bod 28 a citovanú judikatúru).

25 — Pozri najmä rozsudky Football Association Premier League a i. (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 200), ako aj Circul Globus Bucureşti (C-283/10, EU:C:2011:772, body 36, 37 a 40).

26 — Rozsudok SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, body 95 a 96).

55. Reštriktívny prístup Súdneho dvora v tomto rozsudku sa zjavne odkláňa od jeho ustálenej judikatúry. Preto sa domnievam, že význam rozsudku SCF (C-135/10, EU:C:2012:140) netreba rozširiť, ale naopak obmedziť len na konkrétny skutkový rámec, v ktorom bol vydaný tento rozsudok. Uplatnenie odôvodnenia, ktoré Súdny dvor použil v uvedenom rozsudku, na situáciu, o akú ide vo veci samej, by totiž bolo podľa môjho názoru vo vzťahu k autorským právam a s nimi súvisiacim právam príliš reštriktívne a bolo by v rozpore so zvýšenou ochranou zamýšľanou normotvorcom Únie a uplatňovanou samotným Súdnym dvorom v jeho ustálenej judikatúre.

56. Podľa tejto judikatúry treba pojem „verejnosť“ vykladať v protiklade k určitému počtu osôb patriacich do „súkromnej skupiny“ osôb. Na rozdiel od rozhodnutia Súdneho dvora v rozsudku SCF (C-135/10, EU:C:2012:140) však klientela rehabilitačného centra prevádzkovaného spoločnosťou Reha Training, ktorej zloženie sa v priebehu návštev nepretržite mení, podľa môjho názoru predstavuje neurčitý počet osôb, ktorý je navyše potenciálne významný.

57. V tejto súvislosti na rozdiel od toho, čo vyplýva z uvedeného rozsudku, pripomínam, že na účely posúdenia existencie verejnosti treba zohľadniť nielen osoby, ktoré majú súčasne prístup k tomu istému dielu, ale aj osoby, ktoré k nemu majú prístup postupne. [27]

58. Pacienti rehabilitačného centra, aké prevádzkuje Reha Training, ktorých návštevy trvajú v priemere 30 až 60 minút [28], sa však striedajú ešte rýchlejšie ako klienti hotela, zákazníci pohostinstva alebo klienti kúpeľného zariadenia. [29] Rehabilitačné centrum prevádzkované spoločnosťou Reha Training tak môže súčasne a postupne prijímať neurčitý a významný počet pacientov, ktorí majú či už v čakárňach, alebo v cvičebnej miestnosti prístup k chráneným dielam, takže túto klientelu treba považovať za „verejnosť“.

59. K týmto dvom kumulatívnym kritériám sa ďalej pridáva kritérium „novej verejnosti“.

60. Súdny dvor stanovil kritérium „novej verejnosti“ vo svojom rozsudku SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764) a následne ho potvrdil vo viacerých rozhodnutiach, najmä v rozsudku Football Association Premier League a i. (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631), vydanom veľkou komorou.

61. V rozsahu, v akom je v situácii, o akú ide vo veci samej, potrebné preskúmať toto kritérium „novej verejnosti“, je uvedené kritérium podľa mňa bezpochyby splnené.

62. Kritérium „novej verejnosti“ totiž vyžaduje existenciu inej verejnosti, než je tá, ku ktorej smeroval pôvodný prenos diela. [30] Autor však pri povoľovaní vysielania svojho diela zohľadňuje v zásade len držiteľov televízorov, ktorí individuálne alebo v súkromnom, či rodinnom rámci prijímajú signál a sledujú vysielanie. [31]

63. Súdny dvor v tejto otázke rozhodol, že vedomá transmisia vysielaného diela vykonávaná v mieste prístupnom verejnosti tak, aby sa dostalo do pozornosti ďalších divákov, ktorým držiteľ televízora umožní počúvať alebo pozerať dielo, predstavuje predvedenie chráneného diela novej verejnosti. [32]

27 — Pozri bod 52 týchto návrhov.

28 — Pozri bod 5 pripomienok Reha Training.

29 — Súdny dvor však vo svojich rozsudkoch SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764), Football Association Premier League a i. (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631), ako aj OSA (C-351/12, EU:C:2014:110) rozhodol, že klientela hotela, pohostinstva a kúpeľného zariadenia predstavuje „verejnosť“ (pozri body 42, 199 a 32 jednotlivých rozsudkov).

30 — Pozri najmä rozsudok SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, bod 40).

31 — Pozri najmä rozsudok Football Association Premier League a i. (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 198 a citovanú judikatúru).

32 — Pozri najmä rozsudok Football Association Premier League a i. (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 198 a citovanú judikatúru).

64. Spoločnosť Reha Training tým, že vedome vysielala signál do televíznych prijímačov, ktoré nainštalovala vo svojich priestoroch, umožnila sledovanie chránených diel mimo svojho súkromného rámca pacientom, ktorí predstavujú dodatočnú a nepriamu verejnosť, ktorú autori nezohľadnili pri povoľovaní vysielania svojich diel a ktorá by bez zásahu Reha Training nemohla uvedené diela sledovať.

65. Na účely posúdenia existencie verejného prenosu môže byť relevantná aj „zisková povaha“ prenosu. [33] Nejde však o nevyhnutnú podmienku na určenie samotnej existencie verejného prenosu. [34]

66. Súdny dvor spresnil, že na to, aby prenos sledoval cieľ vytvorenia zisku, je potrebné, aby verejnosť, ktorej je prenos určený, jednak predstavovala cieľovú skupinu používateľa a jednak bola určitým spôsobom prijímateľom prenosu a nebola „zachytená“ náhodou. [35]

67. Rovnako ako nemecká vláda sa však domnievam, že vnímavosť verejnosti nemožno považovať za rozhodujúcu skutočnosť pre konštatovanie existencie alebo neexistencie ziskovej povahy šírenia diela. Subjektívny rozmer tohto kritéria týkajúceho sa vnímavosti verejnosti totiž sťažuje jeho použitie v praxi. [36] Okrem toho ako Súdny dvor rozhodol, „na účely verejného prenosu *stačí*, aby sa dielo sprístupnilo verejnosti tak, aby osoby, ktoré ju tvoria, [*mohli* mať] k nemu prístup“ [37]. Na účely konštatovania existencie verejného prenosu nie je teda skutočný a vedomý prístup verejnosti k dielu nevyhnutný.

68. Domnievam sa tak, že na okolnosti prejednávanej veci nie je vhodné uplatňovať rozsudok SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), v ktorom Súdny dvor odmietol existenciu ziskovej povahy šírenia zvukových záznamov v zubnej ambulancii z dôvodu, že pacienti tejto ambulancie majú prístup k týmto zvukovým záznamom „len náhodou a nezávisle od svojej vôle“ [38].

69. Domnievam sa naopak, že na účely overenia splnenia kritéria ziskovej povahy šírenia diela je rozhodujúce preskúmať, či používateľ môže mať z takéhoto šírenia zisk, alebo nie.

70. V tejto súvislosti niet žiadnych pochýb, že Reha Training sa pri inštalovaní televíznych prijímačov v čakárňach a cvičebnej miestnosti, ktoré jej pacienti často navštevujú, vedome zamerala na cieľovú skupinu týchto pacientov s cieľom umožniť im sledovať televízne vysielanie buď počas čakania na vyšetrenie, alebo počas rehabilitačného cvičenia.

71. Domnievam sa, že kritérium ziskovej povahy je v prejednávanej veci splnené. Cieľom šírenia televízneho vysielania prostredníctvom televíznych prijímačov nainštalovaných v čakárňach alebo v cvičebnej miestnosti je totiž poskytnúť pacientom centra určité rozptýlenie a najmä skrátiť im čas čakania alebo rehabilitačného cvičenia. Ide o dodatočné poskytovanie služieb, ktoré síce nemá nijaký medicínsky záujem, ale má vplyv na kvalitu a atraktivitu zariadenia, čím mu poskytuje konkurenčnú výhodu.

72. Vzhľadom na predchádzajúce skutočnosti sa preto domnievam, že v situácii, o akú ide vo veci samej, v ktorej prevádzkovateľ rehabilitačného centra vo svojich priestoroch inštaluje televízne prijímače, do ktorých šíri televízny signál, a tak sprístupňuje svojim pacientom televízne vysielanie, ide o „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a článku 8 ods. 2 smernice 2006/115.

33 — Pozri najmä rozsudok Football Association Premier League a i. (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 204 a citovanú judikatúru).

34 — Pozri najmä rozsudok ITV Broadcasting a i. (C-607/11, EU:C:2013:147, bod 42 a citovanú judikatúru).

35 — Pozri najmä rozsudky SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, bod 91) a Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, bod 37).

36 — Pozri najmä body 50 až 56 pripomienok nemeckej vlády.

37 — Pozri rozsudok SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, bod 43). Kurzívou zvýraznil generálny advokát. V tomto zmysle pozri tiež rozsudok Padawan (C-467/08, EU:C:2010:620, bod 58).

38 — Rozsudok SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, bod 98).

IV – **Návrh**

73. S prihliadnutím na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré mu položil Landgericht Köln (Krajinský súd Kolín nad Rýnom), takto:

1. Pojem „verejný prenos“ musí byť definovaný z hľadiska tých istých kritérií, či už je upravený článkom 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, alebo článkom 8 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva.

2. V situácii, o akú ide vo veci samej, je možné uplatniť článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 aj článok 8 ods. 2 smernice 2006/115.

3. Článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 a článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 sa majú vykladať v tom zmysle, že situácia, o akú ide vo veci samej, v ktorej prevádzkovateľ rehabilitačného centra inštaluje vo svojich priestoroch televízne prijímače, do ktorých šíri televízny signál, a tak sprístupňuje svojim pacientom televízne vysielanie, predstavuje „verejný prenos“.